

De Schorsch unn soi Neijohrskris

Vor e paar Daach hott mischs Kättche oogerufe unn gesaad: Ei Gude, Honnes. Du, isch waaß nimmi was isch mett dem Kerl mache soll.

Dem Schorsch?, frooch isch, was mächder donn widder?

Nix mächder, seets Kättche druff, nix mächder. Der dut nor im Sessel sitze, guggt die Wond oo unn mächt e Gesicht wie e Katz wonns dunnerd. Grad dass isch enn onn de Disch krieh, awwer vill ess duder nitt. Ei wanner nor soi Bier trinke deet, awwer naa, ersdens duder zu wenisch drinke unn zwaadens trinkderr nor noch Wasser. Unn donn isser su ... su frech zu merr. Als isch gesaad habb, disch dut die Migg onn de Wond ärjern isser uffgehibbd, iss mett de Händ die Wänd entlang unn hott gekrische: Wo isen e Migg, isch seh koo Migg, unn weils donn grad geklingeld hott unn isch gesaad habb, des werdd de Brieftreescher soi mett dem Oischreiwe vumm Grundstiggsomt, doo kreischder widder: Wenn der Monn die Briefe traache deet donn wärer enn Brieftreescher, awwer er trägt se aus, dess iss also koon Brieftreescher, dess iss enn Briefaustreescher, merk derr dess. Honnes, was mach isch donn mett dem Monn?

No ja, saach isch, doo werdd schunn ebbes dehinner stigge. Mir hawwe widder e nei Johr unn isch waaß dess vunn mir, su zwische de Johnr krieht merr monschmol su e Neijohrskris, frieher hawwe merr gesaad de Scheißderrnoi. Awwer wenn dess su wär, donn misst dess langsam wenischer werrn.

Seets Kättche: Wenischer werrn? Naa, Honnes, dess werdd allsfort schlimmer meddem Schorsch. Isch moon, du sollst emol vorbeikumme unn meddem Schorsch redde, vil-leischd heert er joo uff disch.

Isser dehoom?, habb isch gefroochd, unn weils Kättche „Ja“ gesaad hott, bin isch gleisch emol zu moim ahle Kummbeer hie.

Dess Kättche hott merr die Hausdier uffgemachd unn gesaad: Doo hinne in de Wohnstubb hoggderr im Sessel.

Wie isch in die Stubb enoi bin hott de Schorsch noch nitt emol uffgeguggd, awwer geflissderd: Du host merr grad noch gefehlt.

Siehsde, saach isch unn habb gegrinst, dessdeweese bin isch bei disch kumme, weil isch derr gefehlt habb. Awwer saach emol, moin Liewer, was hosde donn?

Jetzt hodder misch doch emol oogeguggd unn isch habb noch mieh gegrinst, weil doo ooner hogge dut der aussieht wies Leide Christi. Unn wenn isch nitt gewissd hädd, dass de Schorsch kerngesund iss, hädd isch merr werklisch Gedonke gemachd, awwer su frooch isch noch emol: Was hosde donn, Schorsch.

Jetzt hodder soi Maul uffgemachd unn gesaad: Honnes, mir isses nitt gut, weil im vergangene Johr vier vunn unserer Kameradschaft gestorwe sinn unn weil isch waaß, dass isch de nächste bin. Mir hawwe dess Johr Zwonnischzwonnisch unn im ersde Johr vumm neie Jahrzehnt muss isch sterwe, dess habb isch gedroomd.

Isch habb mett Grinse nitt uffgeheerd wie isch gesaad habb: Schorsch, jetzt kumm wider bei disch. Also dissjohr dusde nitt sterwe, aach wennde dess meddem ersde Johr im neie Jahrzehnt gedroomd host. Weil egal wie, jetzt hosde uff jeden Fall noch e Johr Zeit ferrs Sterwe. Weil dess neie Jahrzehnt fängt nämlich erst omm ersde Januar Zwonnischoonunnzwonnisch oo.

Kättche, hott doo de Schorsch gerufe, sei su gut unn breng uns zwaa Flasche Bier, de Honnes hott Dorschd unn isch aach.

Eiern Honnes